

Simone Weil, Oppression et liberté (Útlak a svoboda), 1934

TEORETICKÝ OBRAZ SVOBODNÉ SPOLEČNOSTI

- 1) Je třeba usilovat o jasné zobrazení dokonalé svobody v naději, že jí dosáhneme v podobě méně dokonalé, než je ta současná, a ne v naději, že jí dosáhneme¹. A to z toho důvodu, že to nejlepší si dokážeme představit jen prostřednictvím něčeho dokonalého. Můžeme směřovat jen k ideálu. Ideál je neuskutečnitelný stejně jako sen, ale na rozdíl od snu se vztahuje k realitě. Umožňuje, i když jen omezeně², seřadit jak skutečné, tak uskutečnitelné situace od méně důležitých po nejvíce důležité. Dokonalou svobodu nemůžeme chápat jako něco, co spočívá v zániku této potřeby³, jejíž tlak neustále pociťujeme. Dokud člověk bude žít, to znamená dokud bude tvořit jen nepatrný zlomek tohoto nemilosrdného světa, tlak potřeby⁴ neklesne ani na pouhý okamžik. Nenastane stav, kdy by člověk pocítil tolik rozkoše a tak málo únavy, že⁵ by se mu líbilo, že nedokáže nalézt místo, i když jen vymyšlené⁷, ve světě, ve kterém žijeme. Je pravda, že příroda je shovívavější nebo naopak přísnější k lidským potřebám v závislosti na podnebí a snad i na době. Ale očekávat zázračný vynález, který by zařídil, aby příroda byla shovívavá všude a navždy, je bezmála tak⁸ rozumné, jako byly kdysi naděje spojené s datem roku tisíc.

B

¹ Asi bych přidala: úplně

² To ne, „jakožto měřítko...“

³ nutnosti

⁴ nutnosti

⁵ Lépe: „jak“

⁶ Vynechat, „trouver place“ je to „nastat“

⁷ Snad jen vymyšleně/jako výmysl...

⁸ Musí být : nerozumné